

Τσέχωφ. Ὡς ἐδήλωσεν ὁ ἴδιος, τὸ διήρесе εἰς σκηνὰς καὶ ἑλληνοποίησε τὰ ὀνόματα. Ὁ κ. Ἀστεριάδης προσεκόλλησε μερικά τραγούδια, τὰ ὅποια δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ κείμενον. Ὁ τίτλος τοῦ πρωτοτύπου «Ἡ φωτογραφία τοῦ λοχαγοῦ» ἔγινε «ὁ Ντίνος γυναῖκα» καὶ ἐπειδὴ τὸ παίζει ὁ Πλέσσας ἐπαίχθη ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Πλέσσας γυναῖκα». Συχνὰ ὁ κ. Πλέσσας ὑποδύεται γυναικεῖον πρόσωπον, καὶ τώρα δὲ παρουσίασε τὸν τύπον τῆς μεταμφιέσεως ἀρκετὰ κωμικὸν εἰς τὰς ἀπιθάνους σκηνὰς αἵτινες περὶ τὸ φύλον του συμβαίνουν.

— Εἰς τὸ αὐτὸ θέατρον ἐδόθη ἡ ἑκατοστὴ παράστασις τοῦ «Φίδρε τοῦ Λεδάντε» τοῦ κ. Ξενοπούλου. Παρεστάθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ κ. Πλέσσα τῷ 1914, ἐπαίχθη ἐπὶ 25 ἑσπέρας. Ἀλλὰς τόσας ἐπαίχθη εἰς Ἀθήνας κατὰ τὰ τρία κατόπιν ἔτη, τὰς δὲ ὑπολοίπους ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας.

Θέατρον Παπαϊωάννου.

Νέα ἐπαίχθη Βιεννέζικη ὀπερέττα, ἡ «Ζωντοχήρα» τοῦ Λέο Φάλλ, τοῦ συνθέτου τῆς «Πριγκηπίσσης τῶν δολλαρίων» ἔχει ἀρκετὴν αἰσθηματικότητα, ὀλίγον πνεῦμα, ἐν λικνιστικὸν βάλς ὡς λάϊτ—μοτίβ, καὶ τραγούδια Ὀλλανδέζικα. Ἡ ἐκτέλεσις πρυσέκοψεν εἰς τὴν ἑλλειψιν ἐπαρκοῦς καὶ καταλλήλου προσωπικοῦ.

Ὁ κ. Σακελλαριάδης ἐμελοποίησε τὸν «Βαπτιστικὸν τῆς κυρίας» μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλειέτας ἐπιτυχίας τοῦ θιάσου Κυβέλης. Ἡ μουσικὴ ἐργασία τοῦ κ. Σακελλαριάδου εἶνε γνωστὴ. Δὲν ἔχει καμμίαν πρωτοτυπίαν, ἀλλ' εἶνε ἐπιτυχὴς ἐκλογὴ ξένων μελωδιῶν μὲ τινὰ παραλλαγὰς ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον. Μουσικὴ αἰσθημα-

τικὴ, εὐχάριστος, ζωηρὰ, εὐπειθὴς πρὸς τὴν μεγάλην τροφοδοτείραν μουσικὴν τῆς ἀσυναγωνίστου Βιεννέζικης ὀπερέττας.

«Λαοῦ»

Ἐπαίχθη καὶ ἐδῶ ἐπιθεώρησις, τὸ «Ἀγκάθι» τοῦ κ. Μ. Ἀρμακόλλα, μὲ μουσικὴν τοῦ κ. Ν. Λάδδα καὶ μὲ πρωταγωνίστρια τὴν κ. Διαμάντη. Μερικὰ νούμερα, λαϊκῆς μορφῆς, ἤρσαν.

Θεατρικαὶ εἰδήσεις

Προαναγγέλλονται νέα πρωτότυπα ἔργα: Μελά, «Ὁ Γάμος τῆς Ὀλγας».—Βώκου «Ἡ Γῆ τῆς ἐπαγγελίας».—Ἀσπρέα, «Τὰ Νύχια τῆς γάτας».—Βουτυριδίου, «Ἡλιογέννητη».—Βραχνηοῦ καὶ Σεροῦ τοῦ «Οἱ ἀρραδῶνες τῆς Τζίννας».—Ε. Νεγρεπόντη, «Βράδυ».—Δαραλέξη, «Κλεοπάρα».—Ε. Ζωγράφου, μονόπρακτα «Τὸ στοίχημα» «Τὸ χρυσὸ σκέπασμα», «Ἡ Ἀνοιξι».—Μίχα, «Ἄνδρας ἢ γυναῖκα;».—Συναδινόου, «Τὰ μῆλα τῶν Σοδόμων».—Παξινοῦ «Ὁ Ἀδὰμ».—Τσκοπούλου, «Ξανθὸς . . . Μελαχροινὸς».—Βεάκη, Ἡ «Ρηνοῦλα».—Κοκκίνου, «Χαμένη».

—Πρόκειται ὁ Σύλλογος τῶν θεατρικῶν συγγραφέων νὰ ἀποκτήσῃ ἴδιον θίασον, ὅστις θὰ παριστάνῃ ἀποκλειστικῶς Ἑλληνικὰ ἔργα, καὶ ξένα μόνον ἐνὸς μὲν ὑπάρχουν Ἑλληνικά. Ἐπιτροπὴ θὰ κρίνῃ τὰ ὑποβαλλόμενα ἔργα ὅσα ἐγκριθοῦν θὰ παριστάνωνται ὑποχρεωτικῶς πέντε φορές, καὶ ἐὰν ἐπιτύχουν, περισσοτέρας. Οἱ συγγραφεῖς θὰ λαμβάνουν 15 τοῖς ο/ο. Κεφάλαιον ἐξευρέθη μέχρι τοῦδε 100,000 δρ.

Ἑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ὑ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Εἰς τὴν Ἑλληνογαλικὴν ἔκθεσιν τοῦ Ζαπτείου, ἐκτὸς τῶν Γαλλικῶν, ἀγορασθέντων σχεδὸν ὅλων, ἡγορασθησάν καὶ τὰ ἑξῆς Ἑλληνικά ἔργα: «30 ἡ μισή» τοῦ Α. Χρηστοφῆ, «Πρὸς τὴν δύσιν» τοῦ Β. Μαγιάση καὶ «Ἡ ὕψωσις τῆς σημαίας» τοῦ Κ. Φωσκόλου ὑπὸ τοῦ κ. Α. Παληοῦ, «Ἡ θάλασσα» τοῦ Κ. Παρθένου, «Κατοῖκα καὶ παιδί» τοῦ Ε. Θωμοπούλου καὶ «Παστελλίνη» τοῦ Γ. Ζευγώλη ὑπὸ τοῦ κ. Α. Ζωγράφου. «Τοπίον Ἀττικόν» τοῦ Θ. Τριανταφυλλίδου, «Σκοῖνα» τοῦ Δ. Στεφανοπούλου καὶ «Περασμένα μεγαλεῖα» τοῦ Δ. Μπρασσα ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Φουζέρ. «Φιλάρεσκος» τοῦ Θ. Λαζαρή, «Ἀπ' τ' ἀκρογιάλι μας» τοῦ Α. Ζωγράφου καὶ «Ἐθελ» τοῦ Σ. Παπαπαναγιώτου ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Γορέλλου. «Χιονισμένη Ἀθῆνα», «Σταφύλια» καὶ «Ψάρια» τοῦ Α. Γεραλή ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Κοντοῦ. «Κοντὰς τὸ τζάκι» τοῦ Π. Βυζαντί-

ου, «Πρὸ τοῦ ὕπνου» τοῦ Θ. Λαζαρή, «Τὸ ὀλόφωτο ποτήρι» τοῦ Δ. Μπισκίνη. ὑπὸ τοῦ κ. Α. Χρυσοχοΐδου «Τὸ χανουμάκι» τοῦ Α. Χρηστοφῆ καὶ «Ἀπὸ τὸν Βασιλικὸν κήπον τῆς Φ. Δήμα ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μαγιάση. «Τὸ νησί» τοῦ Κ. Παρθένου καὶ «Δοκίμιον ψυχῆς» τοῦ Μ. Τόμπρου ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ἡσαΐα. «Δύσις τοῦ Μ. Ἀζελου καὶ «Τὰ δύο ἀντίθετα» τοῦ Α. Μπισκίνη ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. Πετσάλη. «Τοπίον» τοῦ Ν. Λύτρα καὶ «Μοναστήρι τοῦ Πορου» τοῦ Α. Κογεβίνα ὑπὸ τοῦ κ. Α. Καλβοκορέση, «Ἡ Μεγαρίτικη, αὐλή» τοῦ Ν. Ἀσπρογέρακα ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Βαφειαδάκη. «Ἡ παπαροῦνης» τοῦ Ο. Περιβολάκη ὑπὸ τοῦ κ. Πετρίτση, «Ἡ θημωνιὴς» τοῦ Ν. Ὀθωναίου ὑπὸ τοῦ κ. Β. Μένση. «Ὁ Μυστράς» τοῦ Α. Κογεβίνα ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Συγκοινωνίας. «Ἡ πόλις Θήρα» τοῦ Α. Κογεβίνα ὑπὸ τοῦ κ. ντὲ Μπιγύ. «Φαληρικὴ ἀνατολή» τοῦ Ν. Ἀσπρογέρακα ὑπὸ τοῦ κ. Θ. Πετρακοπούλου. «Ἀπ' τὴν Κολοκυθοῦ τοῦ Ν. Ἀσπρογέρακα

ὑπὸ τοῦ κ. Α. Α. «Ἡ γάτα» τοῦ Α. Βυζαντίου ὑπὸ τῆς κ. Ι. Μ. ταράκη. «Τὸ κεφάλι» τῆς Ε. Σταύρακα ὑπὸ τῆς κ. Χατζηκυριάκου. «Τὸ κουνέλι» τοῦ Π. Λύτρα ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Πατριῆτος καὶ «Χιονισμένοι στέγαι» τοῦ Α. Μπραέσα ὑπὸ τοῦ κ. Β. Κουρμεμένου.

— Ὁ ἐφοπλιστὴς κ. Πάρις Ρούσος προσέφερεν 25,000 δρ. διὰ τὴν κατασκευὴν μαρμαρίνου μνημείου «συμβολίζοντος τὴν πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν ἐγνωσμένην τοῦ Ἑθνους». Ἄλλ' ὁ κ. Πρωθυπουργὸς φρονῶν ὅτι «ἄξιοι μνημείων εἶνε μόνον ἐκεῖνοι ὧν ἔληξεν καὶ ἐστέφθη ὀριστικῶς ἡ ἐν τῷ ἀγῶνι θητεία» ὑπέδειξεν ὅπως τὸ προσφερθὲν ποσὸν διατεθῇ ὑπὲρ ἐνὸς τῶν ἀναμνηστικῶν μνημείων, τὰ ὁποῖα θὰ ἔγερθῶν διὰ τὴν Ἑκκονταετηρίδα τῆς Ἐπαναστάσεως.

— Ὁ γλύπτης κ. Μ. Τόμπρος ἐτοιμάζει νέον ἔργον ἐμπνευσμένον ἀπὸ τὴν φρίκην τοῦ πολέμου. Τὸ πρόπλασμά του εἶνε μία γυνὴ γυναῖκα, εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ὁποίας φαίνεται ὁ πόνος τοῦ πολέμου.

— Συνέστη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν κ. κ. Κογεβίνα, Παρθένου, Θ. Θωμοπούλου καὶ Λάμψα διὰ νὰ ὑποδείξῃ ἔργα Βυζαντινῆς καὶ νεοελληνικῆς τέχνης, τῶν ὁποίων ἀντίτυπα νὰ διανεμηθῶν εἰς τὰ σχολεῖα πρὸς διδασκαλίαν τῆς Τέχνης. Εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιτροπὴν, συμπληρουμένην διὰ τῶν κ. κ. Δελμούζου καὶ Δροσίην ἀνετέθη ὁ καθαρτισμὸς ἔργων διακοσμητικῶν διὰ τὰ σχολεῖα τῆς δημοτικῆς καὶ μέσης Ἐκπαίδευσως, τὰ ὁποῖα θὰ παραγγελθῶν εἰς καλλιτέχνας πρὸς ἐκτέλεσιν.

— Ὁ ζωγράφος κ. Α. Κογεβίνας, ὅστις ὑπηρετεῖ ὡς ἐφεδρὸς ἀνθυπολοχαγός, ἐπισκέφθη εἰς τὸ μέτων τὴν Μεραρχίαν Ἀρχιτελάγους καὶ κατόπιν μετέβη εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος.

— Ὁ κ. Ζ. Παπαντωνίου διωρίσθη Διευθυντὴς τῆς Ἑθνικῆς Πινακοθήκης, τοῦ μέχρι τοῦδε τοιούτου κ. Ἰακωβίδου παραμένοντος διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν μετὰ τὸν τίτλον ἰσοβίου ἐφόρου τῆς Πινακοθήκης.

— Τὸ Ἑθν. Πανεπιστήμιον προσέκηρξε διαγωνισμὸν πρὸς ἀνέγερσιν ἀνδριάντος εἰς τὸν Καποδίστριαν. Ὁ βραβευθησόμενος καλλιτέχνης θὰ λάβῃ διὰ τὴν κατασκευὴν 35,000. Εἰς τὸ δεύτερον ἄξιον λόγου ἔργον δοθήσεται βραβεῖον 3,000, εἰς δὲ τὸ τρίτον 2,000. Ὁρος τοῦ διαγωνισμοῦ εἶνε ὅπως ὁ Καποδίστριας παρίσταται καθήμενος ἐπὶ ἑδρας. Τὰ προπλάσματα δέον νὰ ὑποβληθῶν μέχρι τοῦ προσεχοῦς Μαρτίου.

— Κατὰ τὸν ἐτήσιον διαγωνισμὸν τῆς Σχολῆς τῶν Καλῶν Τεχνῶν ἐβραβεύθησαν: Τάξις Γ'. Ζωγραφικῆς Κοκοτσάκης, Νικολαΐδης. — Δ'. Ἐλ. Καλκανδὴ Στρατοπούλου. — Τάξις Ε' Παλαδινός, Γιολδάσης. — Τάξις ΣΤ'. Καλοσγούρος, Σταματελάτος. Τάξις Ζ'. Ζωρόπουλος. Δ. Δαναή. — Τμήμα πλαστικῆς. Τάξις Α'. Τσακαλώτου. — Τάξις ΣΤ' Μαρινάκη, Δεμίνης.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἡ Μελοδραματικὴ σχολὴ τοῦ Ὁδείου, καίτοι ἀρτιστάτος ἔδωσε χάρις εἰς τὴν ἀκαταπόνητον διεύθυνσιν τοῦ κ. Τριανταφύλλου δείγματα ἀλματικῆς προσοδευτικῆς ἐργασίας. Τὸ ὕλικόν ὑπῆρχεν ἐν τῷ Ὁδίῳ, ἔλειπεν ὅμως ὁ διδάσκαλος, ὁ ἐνθουσιώδης καὶ ἱκανός, ὁ ὁποῖος θὰ τὸ ἐχρησιμοποιοί. Καὶ τὸ Ὁδεῖον ἐνεπιστεύθη τὸ δύσκολον αὐτὸ ἔργον εἰς τὸν κ. Τριανταφύλλου, εἰς ὃν ἐξ ὁλοκλήρου ὀφείλε-

ται ἡ ἐπιτυχία εἰς παραστάσεως. Καὶ ἄλλοτε ἡ Φεράλδην εἶχε ὀργανώσει παταστάσεις καθ' ἃς ἔπαιξαν μαθητρίαι, ἀλλὰ δὲν ἐυσυνηματοποιήθη ἡ ἐργασία· ἦδη τὸ Ὁδεῖον διὰ τῆς συσταθείσης εἰδικῆς σχολῆς ἐπιδίδωκε κατὰ σοβαρότερον, νὰ μορφώσῃ τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα, ὥστε νὰ δημιουργήσῃ νέον ἑλλ. μελόδραμα μετὰ ἀκμαίας καλλιτεχνικὰς δυνάμεις.

Τὸ πρόγραμμα ἡδύνατο βεβαίως νὰ περιλάβῃ νεώτερα ἔργα, λυρικώτερα καὶ ὀλιγώτερον δισβάστακτα διὰ μαθητρίας. Καὶ ἡ διανομὴ τῶν ρόλων θὰ ἔπρεπε ἴσως νὰ ἦτο προσεκτικώτερα, ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τῶν ἐπιφυλάξεων αὐτῶν, ἐνεφανίσθη ἡ Μελοδραματικὴ ὥς ἐν σύνολον ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὸν καὶ μία ἀπαρχὴ μελλοντικῆς εὐσυνειδήτου ἐργασίας. Ἐπαίχθησαν ἡ γ', πρᾶξις τῆς «Τόσκας» μετὰ τὴν δ. Φ. Πασχάλη, ἡ σκηνὴ τῆς «Καβαλερίας» ἀπὸ τῆς εἰσόδου τῆς Σαντούτσας μέχρι τοῦ Ἰντερμέτζου μετὰ Σαντούτσας τὴν δ. Κοτζιά καὶ Λόλαν τὴν δ. Ἰατροῦ, αἱ κυριώτεραι σκηναὶ τῆς ἀ' πράξεως τῆς «Μανὸν» μετὰ Μανὸν τὴν δ. Μ. Μεσολωρὰ καὶ ἡ δ' πρᾶξις τῆς «Κάρμεν» μετὰ τὴν δ. Μ. Φιλίπιδου. Εἰς ὅλας τὰς πράξεις αὐτάς μετέσχε ὁ κ. Τριανταφύλλου.

Ἡ δ. Κοτζιά ὡς Σαρλόττα εἰς τὸν «Βέρτερον» ἔδειξε σπανίαν εὐγένειαν φωνῆς καὶ μορφῆς, μίαν λυρικότητα εἰς τὸ τραγοῦδι καὶ εἶχε ἐκφρασιν ἐν γένει συμπαθεστάτην. Ὁ κατόπιν ρόλος τῆς εἰς τὴν «Καβαλερίαν» ἦτο δυσανάλογος πρὸς τὰς δυνάμεις τῆς. Ἡ δ. Ἀναγνωστοπούλου εἰς τὸν δευτερεύοντα ρόλον τῆς Σοφίας πολὺ καλὰ ἔπαιξε, μετὰ ζωρότητα, ἔχει δὲ φωνὴν ἥτις καλλιεργουμένη θὰ ἀποβῇ πολὺτιμος. Ἡ δ. Πασχάλη εἰς τὸ δύσκολον μέρος τῆς Τόσκας ἔδειξε χαρίσματα δραματικῆς φωνῆς, ἡ ὁποία εἶνε ἀξία πολλῆς ἐκτιμήσεως διὰ τὴν ἀκρίβειαν, τὴν σταθερότητα καὶ ἑκτασιν. Μόνον εἰς τὰς κινήσεις ἦτο ἀδεΐα.

Ἡ δ. Ἰατροῦ, γεμάτη χάριν καὶ δροσίαν, ὡς Λόλα εἰς τὴν Καβαλερίαν ὄχι μόνον ἐτραγοῦδῃσε ἐκτάκτως καλὰ, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἔποψιν ἡθοποιῆσε, ἦτο ἐξαιρετικῶς ἐκφραστικὴ. Ἐπαιξε μετὰ πολλὴν ἐλευθερίαν, ὡς καλλιτέχνης ἐξ ἐπαγγέλματος. Ἡ δ. Μεσολωρὰ ὡς Μανὸν εἶχε τὴν μεγαλειότητα ἐπιτυχίας. Ἐτραγοῦδῃσε πολὺ εὐμορφα, ἦτο πολὺ μελετημένη καὶ εἶχε στιγμὸς ἀληθινῆς καλλιτέχνης. Ἡ δ. Φιλίπιδου ὡς Κάρμεν, βοηθοῦσε καὶ τῆς μορφῆς τῆς, ἔκαμεν ὅ,τι ἠμποροῦσε. Περισσότερον ἀπὸ τὴν φωνὴν τῆς ἤρσε τὸ παῖξιμόν της.

Ὁ κ. Τριανταφύλλου καίτοι εἶχε τὸν ἡρωισμόν ἐκτὸς τῆς κοπιώδους φροντίδος δι' ὅλα, καὶ τὴν σκηνοθεσίαν ἀκόμη, νὰ ἐμφανισθῇ εἰς πέντε κατὰ συνέχειαν διαφόρους ρόλους. Προσεπάθησε φιλοτίμως νὰ τοὺς κρατήσῃ. Εἰς τὴν «Καβαλερίαν» μετὰ τὴν ὁποίαν ἔκαμε τὸ debut του εἰς τὴν «Ὀπερὰ Κωμικὴ τῶν Παρισίων» ἔπαιξε κατὰ τὰς παραδόσεις τῆς Γαλλικῆς σχολῆς. Ἀνώτερος ὅμως ὑπῆρξεν εἰς τὴν Μανὸν, ὡς αἰοῦδος καὶ ὡς ἡθοποιός. Τὸ τραγοῦδι του, συμπαθητικόν, λυρικόν καὶ εἰς τὰς δραματικὰς σκηνάς, ἡ ἀπαγγελία του τελεία, ἡ σκηνικὴ του ἐμφάνισις τεχνικὴ.

Ἐκ τῶν ἄλλων ἀνδρῶν, ὁ βαρύνωνος κ. Κορωνάκης δίδει τὰς περισσοτέρας ἐλπίδας ἀναδείξεως.

Καὶ μία παιχτήρησις. Αἱ παιχθεῖσαι σκηναὶ ἐτραγουδήθησαν εἰς τρεῖς γλώσσας. Ἑλληνικὴν, Γαλλικὴν καὶ Ἰταλικὴν. Καὶ τὸ περὶ ἐργότερον ὅτι Ἰταλικὸν ἔργον ἐφάλη εἰς Γαλλικὴν μετάφρασιν. Διὰ τὸ ὅχι εἰς Ἑλληνικὴν; ἴσως μάλιστα ὅλα ἔπρεπε νὰ παιχθῶν ἐν

μεταφράσει. Θά ἦτο εὐχερέστερον καὶ διὰ τοὺς παίζον-
τας, ἀλλὰ μετάφρασιν ἐγνοοῦμεν καλλιτεχνικὴν καὶ
ὄχι σὰν τὰς ἀπελπιστικὰς μεταφράσεις τοῦ 'Ελλ.
μελοδράματος.

Ἡ διάκοσμος, αἱ ἐνδυμασίαι, ἐν γένει ἡ σκηνοθε-
σία μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ προσαρμογὴν εἰς τὰ
παίζόμενα ἔργα.

Ἡ ὀρχήστρα ὑπέριπτεν. Ὑπῆρξεν αἰσθητὴ ἡ ἀπου-
σία τοῦ κ. Μαροῦ.

—Εἰς τὰ «Ὀλύμπια» ἐδόθη ὑπὸ τοῦ βαρυτόνου κ.
Γ. Βλαστάρη συναυλία. Ἀδιαθετῶν ὁ νεαρὸς καλλι-
τέχνης μόνον μέρος τοῦ προγράμματός του ἠδυνήθη
νὰ ἐκτελέσῃ. Τὸ συνεπλήρωσεν ἡ κ. Ρεβέκκα, συν-
πραξὰν δὲ ἡ βιολίστρια δ. Φωτιάδου ἡ ὁποία ἔπαιξε
τὴν Ρομάντζαν τοῦ Σβέντεν καὶ τὴν «Μέλισσαν» τοῦ
Σοῦπερτ καὶ ἡ τὸ πρῶτον ἐμφανισθεῖσα νεαρά κλειδο-
κυμβαλίστρια δ. Φούλα Μπούκα τελειόφοιτος τοῦ Ὁ-
δείου, ἐκτελέσασα μὲ ἐπιτυχὴ χρωματισμὸν τὴν
Nocturne καὶ Fantaisie Improptu τοῦ Σοπὲν, καὶ
τὴν Ραψωδίαν τοῦ Μπαράς μὲ πολλὴν εὐχέρειαν.

—Εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον ἐγένετο... κεκλεισμένων
τῶν θυρῶν ἐπὶ τῇ λήξει τῶν μαθημάτων τῆς Δραμα-
τικῆς σχολῆς τοῦ Ὁδείου ἐπίδειξις ἐν εἰδῇ ἐξετάσεων
τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Παρεστάθη ἡ «Μονά-
κριβη» τοῦ κ. Ξενοπούλου, μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν
κατὰ τὴν ἔνορκον βεβαίωσιν τοῦ ἰδίου κ. Ξενοπούλου
ὅστις ἀνεκάλυψεν ἐν τῇ κριτικῇ του ὅτι πρόκειται
περὶ ἀξιοσημειώτων τ α λ ά ν τ ο ν. Τὸν κυριώτερον
ρόλον ὑπεδύθη ἡ τελειόφοιτος δεσποινὶς Φωφῶ
Μπατιστάτου, ἡ ὁποία ἔπαιξε μὲ χάριν καὶ φυσικό-
τητα. Αἱ δεσπ. Μαρία Μπενή Ψάλλη, Θ. Παπαγιαν-
νοπούλου καὶ Μ. Παπανικολάου ἔπαιξαν τὰ δευτερεύ-
οντα μέρη. Ἐξαιρετικῶς καλὰ ἔπαιξεν ὁ πρωτοετής
μαθητὴς κ. Καπανᾶς τὸν ρόλον τοῦ Ριρῆ.

— Κατὰ τὰς ἀπολυτηρίους ἐξετάσεις τοῦ Ὁδείου
Ἀθηνῶν, ἔλαβον δίπλωμα σολίστ μὲ τὸν βαθμὸν
«ἄριστα» αἱ δεσποινίδες Μαρία Ἀ. Φωκά εἰς τὴν
μονωδίαν, Μαρία Ν. Βασιλάκη εἰς τὸ κλειδοκύμβα-
λον, Ἀγγελ. Α. Τσακασιάνου εἰς τὴν μονωδίαν, Μα-
ρία Λ. Φιλίπιδου εἰς τὴν μονωδίαν, καὶ ἡ δεσποι-
νὶς Πηνελ. Π. Καμάρα εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον. Μὲ
τὸν βαθμὸν «ἄριστα» οἱ κ. κ. Π. Β. Παπαδημητρίου
εἰς τὸν πλαγίον, Φιλ. Γεωργιάδης εἰς τὸ βιολίον
καὶ Κ. Α. Παπαδημητρίου εἰς τὴν μονωδίαν.

Πτυχίον διδασκαλίας ἔλαβον οἱ κ. κ. Ν. Δ. Παλ-
λαδινὸς εἰς τὸ τρομπόνι, Β. Δ. Κουρμπέλλης εἰς τὴν
φιδικὴν, Φ. Νικαρούσης εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἡ
δὺς Μαργ. Α. Λαοποπούλου εἰς τὴν ἠδικὴν.

Χρυσοὺν μετάλιον (Ἀνδρέου καὶ Ἰφιγενείας Συγ-
γροῦ) ἔλαβον ἡ δ. Μαρία Φωκά τῆς μονωδίας (τάξις
Κατ. Ν. Φωκά). Ἀργυροῦν ἡ δεσποινὶς Μαρία Βασιλά-
κη τοῦ κλειδοκύμ. (τάξις κ. Μ. Βελουδίου). Χαλκοῦν
αἱ δεσποινίδες Ἀγγελικὴ Τσακασιάνου τῆς μονωδίας
(τάξις κυρίας Φωκά) Μαρία Φιλίπιδου τῆς μονωδίας
(τάξις τῆς κυρίας Φωκά) καὶ ὁ Κ. Β. Παπαδημητρίου
τοῦ πλαγιαίου (τάξις κ. Ν. Παπαγεωργίου).

—Κατὰ τὴν ἐπίδειξιν τῆς Δραματικῆς σχολῆς τοῦ
«Πειραικοῦ συνδέσμου» ἐπαίχθη ἡ «Καρδερίνα» τοῦ
κ. Δημητράκοπούλου ὑπὸ τοῦ κ. Παπαχριστοφίλου
καὶ τῶν δεσποινίδων Ἰσμήνης Βώκου, ἡ ὁποία ἔπαι-
ξε μὲ χάριν καὶ ἀκρίβειαν, καὶ Ἀλίκης Τσαμαδοῦ καὶ
ἡ χαριτωμένη κωμῶδις «Ἀβεσαλώμ» μὲ πολλὴν φυ-
σικότητα ὑπὸ τῶν δεσπ. Κοκόρου, Τσιμωνίδου καὶ

Τσαμαδοῦ Ἡ διδασκαλία τῆς καθηγητρίας δ. Ξ. Κα-
τελοπούλου ἀπεδείχθη ἱκανοποιητικὴ.

—Εἰς τὸ Ὁδεῖον Πειραιῶς ἔλαβον πτυχίον κλειδο-
κυβάλου αἱ δεσπ. Χ. Φίλωνος, Κωνσταντινίδου καὶ
Μ. Κανδρῆ, δίπλωμα δὲ μονωδίας ἡ δ. Α. Ἀγελάστου.

—Επὶ τῇ Ἐθνικῇ ἑορτῇ τῶν Γάλλων ἐδόθη εἰς
τὰ «Ὀλύμπια» καλλιτεχνικὴ ἑοπερὶς διοργανωθείσα
ὑπὸ τοῦ «Ἑλληνογαλλικοῦ Συνδέσμου» ἐπιμελεῖα δὲ
τοῦ κ. Ψαρούδα. Αἱ ἠνωμένοι Στρατιωτικαὶ μουσι-
καὶ ἔπαιξαν τὸ γνωστὸν ἐμβατήριον τοῦ Πλάνκετ καὶ
τὴν Εἰσαγωγὴν τῆς «Πατρίδος» τοῦ Μπιζέ, ὑπὸ τὴν
διεύθυνσιν τοῦ κ. Καλομοίρη. Παρουσίασαν ἐν σύνο-
λογίᾳ ἐνπρόσωπον, συνετέλεσε δὲ εἰς τοῦτο ἡ νεωτε-
ριστικὴ διεύθυνσις τοῦ νέου ἀρχιμουσικοῦ. Ἡ δ.
Ἠλέκτρα Γεωργᾶ ἐτραγοῦδῃσε τὴν «Βιβαντιέραν» τοῦ
Γκοτάρ καὶ ὁ Τριανταφύλλου τὸν «Ὑμνον τῆς Γαλ-
λίας, ποίημα τοῦ Οὐγκώ μελοποιημένον ἀπὸ τὸν
Μπουσσέ. Δύο ποιηταὶ οἱ κ. κ. Πολέμης καὶ Φωτιάδης
ὑμνησαν εἰς στίχους τὴν Γαλλίαν. Ἡ δεσποινὶς Δα-
μασκηνοῦ ἀπήγγειλε ἀριστοτεχνικῶς τὰ «Λευκὰ χειρὸ-
κτῖα» τὸ ὥραϊον ποίημα τὸ ὁποῖον ἐνεπνεύσθη ὁ
δραματικὸς συγγραφεὺς Μπαταΐν ἐκ τῆς θαυμαστῆς
θυσίας μαθητῶν τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς τοῦ Σαιν
Σὺρ οἱ ὁποῖοι ὅλοι μέχρις ἐνδός, φοροῦντες λεπτὰ γάν-
τια, ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης κατὰ τὴν
ἐναρξιν τοῦ πολέμου. Ἡ δεσπ. Δαμασκηνοῦ ἦτις
ἀπήγγειλε καὶ ἐν Γαλλικὸν ποίημα τοῦ κ. Ροδοκανά-
κη, ἀνεδείχθη ὑπέροχος εἰς ἑκφρασίαν. Δὲν ἀπήγγει-
λεν ἀπλῶς, ἐξωντάνευσε, ἐξωγράφησε, παρέστησε ἡμ-
πορεῖ νὰ εἰπῇ τις τὰ ποιήματα αὐτὰ μὲ τὴν παλ-
λομένην φωνὴν τῆς καὶ τὰς πλαστικὰς κινήσεις τῶν
χειρῶν. Ὁ κ. Τριανταφύλλου ἔπαιξε μὲ τὴν δεσποιν.
Καρατζᾶ μίαν σκηνὴν τῆς β' πράξεως τῆς Μανὸν, μὲ
τὴν δ. δὲ Γεωργᾶ σκηνὰς ἐκ τῆς Κάριεν. Ἡ δ. Κα-
ρατζᾶ ἐτραγοῦδῃσε μὲ λεπτότητα καὶ συμπάθειαν, ἡ
δ. Γεωργᾶ ἔδειξε ἄγνωστα ἕως τῶρα χαρίσματα ἡθο-
ποιίας ἡ φωνὴ τῆς εἶναι φωνὴ θεάτρου· ἔχει τὰ
πλεονεκτήματα τῆς εὐστροφίας. Ἡ δωδία τῆς Κάριεν
προεκάλεσεν ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τοῦ ἀκροατη-
ρίου. Ὁ κ. Τριανταφύλλου, εἰς ὃν ὀφείλεται καὶ ἡ
σκηνοθεσία, ἔφυλε μὲ μεγάλῃ ἐπιτυχίαν. Τὸ ὥραϊό-
τερον καὶ θεαματικώτερον μέρος τῆς ἑορτῆς ἐπεφυ-
λάσσετο εἰς τὸ τέλος. Στρατιωτικὴ χορωδία, ἔχουσα
ἐπὶ κεφαλῇ τὸν κ. Τριανταφύλλου καὶ τὴν δ. Γεωργᾶ
ἐτραγοῦδῃσε τὴ συνοδεία τῆς μουσικῆς τὸ «ἄσμα τῆς
ἀποχωρήσεως» τοῦ Μεχίλ, τὴν Μασσυλιώτιδα καὶ τὸν
Ἑλλ. Ὑμνον. Εἰς ἐκάστην ἐκτελεσθὲν εἰς τὸ βάθος τῆς
σκηνῆς ἐνεφανίζοντο tableaux—vivants. Εἰς τὸ ἐν
Γάλλοι στρατιῶται ἔτοιμοι ἀπὸ τοῦ χαρρακώματος πρὸς
ἔφοδον, εἰς τὸ ἄλλο, Ἑλληνες στρατιῶται ἀφυπνι-
ζόμενοι παρελθόντων ὑπὸ τοῦς ἡλούς σαλπύγων. Αἱ
εἰκόνες ἐφωτίζοντο μὲ ὥραίους συνδυασμοὺς χρωμά-
των χαρραγῆς ριπτομένων ὑπὸ ἐννέα προβολέων.

—Ἡ καλλιτέχνης δεσπ. Βιβιανὴ Λαμπελέρ, κόρη
τοῦ συνθέτου κ. Ναπ. Λαμπελέρ, ἐτιμήθη μὲ τὸ
μετάλλιον τῆς Μουσικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Λονδίνου.

